

Книгата на Йоил и Лаодикийската църква на адвентистите от седмия ден – единадесет##

Jeff Pippenger

2025-12-14

Числото единадесет

Вестта за късния дъжд е предупреждение за приближаващото приключване на благодатното време, съчетано с призив за лична подготовка. Тези две понятия са представени в десета и единадесета глава от видението на Исаия, и това е направено в контекста на вестта на Даниил 11, която бе разпечатана през 1989 година и чиято скрита история се разпечатва по време на запечатването на сто четиридесет и четирите хиляди, които са представени във видението чрез Исаия и синовете му. Двете линии заедно представляват предупреждение за Ахаз, представящ лаодикийците, които нямат „разбиране“ за тези две вътрешни и външни линии, които пронизват библейското пророчество.

Даниил 11:11 и Откровение 11:11 представят едно и също вътрешно и външно представяне, като Даниил представя външното, а Откровение — вътрешното. Тези две вътрешни и външни „глави и стихове“ са пряко свързани с външните и вътрешните вести на десета и единадесета глава, и това става в Исаия 11:11.

Исаия, шеста глава, е 9/11 и определя очистването и помазването на Исаия като вестител при 9/11. От седма глава нататък е представен очеркът на вестта, която дойде при 9/11. Десета глава определя ролята на последните шест стиха от Даниил единадесета глава, защото това беше вестта, разпечатана във времето на края през 1989 година.

Единадесета глава на Исаия представя 9/11 и помазанието на Исаия и неговото послание. Стих първи е свързан със стих десети чрез „Йесей“, а стих десети казва: „И в онзи ден“, и стих единадесети продължава, като казва: „И в онзи ден Господ пак, втори път, ще простре ръката Си, за да придобие остатъка от Своя народ.“

Този ден беше 1850 година.

И ще произлезе пръчка от пъна на Есея, и Отрасъл ще изникне от корените му; и Духът Господен ще почива върху Него, дух на мъдрост и разум, дух на съвет и сила, дух на познание и на страх от Господа; и ще Го прави бърз в разбирането в страха от Господа; и Той няма да съди според това, което виждат очите Му, нито ще изобличава според това, което чуват ушите Му; но с правда ще съди сиромасите и с безпристрастност ще отсъжда за кротките на земята; и ще поражда земята с жезъла на устата Си, и с дъха на устните Си ще убива нечестивия. И правдата ще бъде пояс на кръста Му, и вярността — пояс на бедрата Му. Вълкът също ще живее с агнето, и леопардът ще лежи с ярето; телето и младият лъв, и угоеното добиче ще бъдат заедно; и малко дете ще ги води. И кравата и мечката ще пасат; малките им ще лежат заедно; и лъвът ще яде слама като вола. И сукалчето ще играе над дупката на аспидата, и отбито дете ще туря ръката си в

леговището на василиска. Няма да повреждат, нито ще погубват в цялата Ми свята планина; защото земята ще бъде пълна с познанието за Господа, както водите покриват морето.

11:10 И в онзи ден ще има корен от Есей, който ще стои за знаме на народите; към него ще се обърнат езичниците; и покоят Му ще бъде славен.

11:11 И в онзи ден ще се случи, че Господ ще простре ръката Си втори път, за да възвърне остатъка от Своя народ, който ще е останал, от Асирия, и от Египет, и от Патрос, и от Куш, и от Елам, и от Сенаар, и от Емат, и от морските острови.

11:12 И ще издигне знаме за народите, и ще събере изгнаниците на Израил, и ще събере разпръснатите на Юда от четирите краища на земята.

И завистта на Ефрем ще се отмахне, и противниците на Юда ще бъдат отсечени; Ефрем няма да завижда на Юда, и Юда няма да притеснява Ефрем. Но те ще се спуснат върху плещите на филистимците към запад; заедно ще ограбят източните; ще наложат ръката си върху Едом и Моав; и амонските чада ще им се покорят.

И Господ съвсем ще изсуши залива на Египетското море; и със силния Си вятър ще размаха ръката Си над реката и ще я удари, та да се раздели на седем потока, и ще направи хората да преминат обути. И ще има друм за остатъка от Неговия народ, който ще остане, от Асирия; както беше за Израил в деня, когато той излезе от Египетската земя. Исаия 11:1–16.

Първият стих гласи: „И ще излезе пръчка от Иесеевия пън, и Отрасъл ще порасне от корените му; и Духът Господен ще почива върху Него.“ Величественото описание на Христос продължава, НО това описание се отнася повече за последните дни, отколкото за дните на Исаия или дори за дните, когато Христос ходеше между хората.

Внимателният прочит показва, че стихове първи до девети представляват все отличителни белези на Христос, а в стих десети се казва: „И ще излезе жезъл“. Няма прекъсване в хода на мисълта от стих първи до стих десети. Стих десети казва: „и в онзи ден“, което трябва да се случи в същия ден, за който говори стих първи. И стих десети, и стих първи посочват „корена“ и по този начин свързват двата стиха ред след ред.

Заедно първият и десетият стих заявяват: „И ще излезе пръчка от пъна на Есей, и Отрасъл ще поникне от корените му; и в оня ден ще има корен от Есей, който ще стои като знаме на народите; към него ще се обърнат езичниците; и покоят Му ще бъде славен.“

„Жезъл“ е символ на власт.

И тя роди мъжко дете, което щеше да управлява всички народи с железен жезъл; и детето ѝ бе грабнато при Бога и при Неговия престол. Откровение 12:5.

„Жезъл“ е символ на избиране, разграничаване и отделяне.

И Моисей положи жезлите пред Господа в шатъра на свидетелството. И на следния ден Моисей влезе в шатъра на свидетелството; и ето, жезълът на Аарон за дома Левиев бе напъпил, и беше пуснал пъпки, и разцъфнал с цвят, и дал бадеми. И Моисей изнесе всички жезли отпред пред Господа към всички израилеви синове; и те ги видяха, и всеки взе своя жезъл. И Господ каза на Моисея: Върни жезъла на Аарон пред свидетелството, за да се пази за знамение против бунтовниците; и така ще премахнеш съвсем роптанията им от Мене, за да не умрат. И Моисей стори така; както Господ му заповяда, така и направи. Числа 17:7–11.

Разцъфналият жезъл на Аарон посочва един „жезъл“ във времеви период на късния дъжд, защото жезълът на Аарон беше единственият „жезъл“, който разцъфна измежду тринадесетте „жезъла“. Разцъфването е символ на времеви период на късния дъжд, когато Бог ще прояви разграничение между дванадесетте бунтовни „жезъла“, които претендират, че имат вестта на късния дъжд, както това е илюстрирано и чрез демонстрацията на Илия с огън, отбелязваща разграничението между истинското и лъжливото. „Жезъл“ е също така символ на измерване и съд.

И ми бе дадена тръстика, подобна на жезъл; и ангелът застана, казвайки: Стани и измери Божи храм, и олтара, и онези, които се покланят в него. Откровение 11:1.

„Жезълът“ излиза от стъблото на Йесей, а „Йесей“ означава „да изпъква“, както жалоните в библейското пророчество. Фарес беше действителният „корен“ на Йесей, а Фарес означава „пробив, да избухне или да се разпръсне“. Фарес е коренът или началото на кръвната линия на Йесей. Следователно „коренът на Йесей“ е символ на алфа Фарес, а омега е Йесей — началото и краят. Коренът на Йесей започва с разпръсване (Фарес) и завършва при жалон на човек, който стои. Мъже, които стоят изправени, пророчески бележат царство. В Библията Фарес започва кръвна линия, без никаква връзка преди неговото появяване, а името му означава пробив, така че записът на неговото родословие и името му определят Фарес като началото, правейки Йесей края. Мелхиседек също е библейска личност, която е определена като нямаща предходно родословие, както е случаят и с Фарес. Коренът на Фарес съдържа истината, че той представлява свещенство по Мелхиседековия чин, на когото Авраам даде десетък.

Чинът на Мелхиседек е свещеническият чин на Христос.

където за нас като предтеча влезе Исус, станал първосвещеник до века по чина Мелхиседеков. Евреи 6:20.

Коренът на Йесей беше свещенството на Мелхиседек, и началото трябва да отразява края. Йесей представлява последната група от свещенството на Мелхиседек, която ще се издигне и която, според Исаия, е знаме за народите.

„Стъблото“ означава „да отсечеш (дървета); стволът или пънът на дърво (като отсечено или като посадено)“, а „стъблото“ израства от царство, което е било отминато, както беше Навуходоносор в четвърта глава на Даниил. Дървото пророчески е царство, и когато едно царство завърши, това дърво е било отсечено.

„Стъблото“ в този пасаж излиза от пън — не от горен клон. От едно предишно царство, представено от пъна, излиза „жезъл“ — символ на власт — и тази власт се основава на това дали „жезълът“ носи „пъпките и цветовете“ на вестта на късния дъжд. Тази власт произтича от едно предишно царство, което е било отсечено.

„Коренът“ е „коренът Иесеев“, а „стъблото“, което излиза от „пъна“, произхожда от „пъна“, чиито корени са коренът Иесеев. Стъблото, което поражда властта, излиза от пъна, но Отрасълът произлиза от корена — а коренът е знамето. Коренът е началото, а краят е Отрасълът.

Думата „Отрасъл“ означава страж или пътен знак. Исая ни известява, че Отрасълът идва при неделния закон.

И в онзи ден седем жени ще се хванат за един мъж и ще кажат: Ние ще ядем своя хляб и ще носим своите дрехи; само нека се наричаме с твоето име, за да се отнеме укорът ни. В онзи ден Отрасълът Господен ще бъде прекрасен и славен, и плодът на земята — превъзходен и благолепен за избавените от Израил. И ще стане така, че оцелелият в Сион и останалият в Йерусалим ще бъде наречен свят — всеки, който е записан между живите в Йерусалим; когато Господ отмие нечистотата на Сионовите дъщери и очисти кръвта на Йерусалим отсрещ него чрез дух на съдба и чрез дух на изгаряне. Исая 4:1–4.

„Един мъж“, за когото се хващат седемте жени, е папата, който при неделния закон става осмият, който е от седемте, фалшифицирайки осемте души в ковчега. При неделния закон, „в оня ден“ „Отрасълът Господен ще бъде прекрасен и славен“, „когато Господ е умил нечистотата на сионските дъщери и е очистил кръвта на Йерусалим отсрещ него чрез дух на съд и чрез дух на изгаряне“. Очистването чрез дух на съд и на изгаряне се извършва от Вестителя на Завета в Малахия, глава трета, при неделния закон. „Прекрасният Отрасъл“ са сто четиридесет и четирите хиляди, които произлизат не от пъна, а от корена на Йесея, който е знамето.

Тяхната власт е представена чрез жезъла, който произлезе от клон на паднало царство. Царството на Филадельфия падна от 1856 до 1863 година, и властта, установена в това паднало царство, бива възстановена при неделния закон. Когато клонът, който е знамето, бъде издигнат, лаодикийското движение на сто четиридесет и четирите хиляди преминава във филадельфийското движение на сто четиридесет и четирите хиляди. Тогава властта, или жезълът, който произлезе от милеритското, или филадельфийското царство, е представена чрез ключ, който е положен върху Елиаким в Исая 22:22.

И ще положи на рамото му ключа на Давидовия дом; и той ще отвори, и никой не ще затвори; и той ще затвори, и никой не ще отвори. Исая 22:22.

Стихът отбелязва 22 октомври 1844 година и посочва, че Елиаким получава „ключ“. В предходните два стиха властта на Лаодикия е отнета от Шевна и дадена на Елиаким. При неделния закон властта, веднъж дадена на избрания заветен народ, се отнема от царството на лаодикийския адвентизъм от седмия ден и се дава на царството на филадельфийското движение на сто четиридесет и четирите хиляди — което е царството на славата.

Той им казва: А вие Ме за кого казвате? А Симон Петър в отговор рече: Ти си Христос, Синът на живия Бог. А Исус в отговор му каза: Блажен си ти, Симоне, сине Йонов; защото плът и кръв не са ти открили това, а Моят Отец, Който е на небесата. И Аз също ти казвам, че ти си Петър, и на тази канара ще съградя Моята църква; и портите на ада няма да ѝ надделят. И ще ти дам ключовете на небесното царство; и каквото вържеш на земята, ще бъде вързано на небесата; и каквото развържеш на земята, ще бъде развързано на небесата. Матей 16:16–19.

Жезълът на властта, представен като ключ, даден на Петър, е положен върху рамото на Елиаким в Исая 22:22. Петър представлява клона на сто четиридесет и четирите хиляди, които влизат в завет с Христос непосредствено преди неделния закон. В този пасаж Петър се намира в Кесария Филипова, която е Паниум от стихове тринадесет до петнадесет на Даниил единадесета глава. Името му е променено, като това представя заветно взаимоотношение, а името Петър, когато се разглежда чрез умножаване на числовите стойности на позицията на всяка буква, се равнява на 144 000. Властта, или жезълът, или ключът, който е положен върху Елиаким, когато Шевна е хвърлен на полето като топка, е „жезълът“, който произлиза от пъна на филаделфийския милеритски адвентизъм, отсечен от 1856 до 1863 година.

Петър получава властта на Божия заветен народ при отделянето на житото от плевелите, защото житото трябва да бъде издигнато като възношение на Педесетница — клатимите хлябове. Най-напред се отделят плевелите, както е представено чрез кваса в клатимите хлябове на Педесетница, премахван чрез процеса на печене. Властта на жезъла или ключа произлиза от пъна на едно паднало царство, а отрасълът, който е знамението, произлиза от корена на Йесей и е коренът на Йесей, защото Исус илюстрира края на нещо чрез началото на нещо. Коренът е началото, а отрасълът — краят. Това пророческо приложение не може да бъде разбрано от заядливите юдеи по Христово време, нито днес, защото то е основният принцип на методологията на късния дъжд и е представено също и като ключа на Давидовия дом. Ключът отваря вратата към Давидовия дом, която е била затворена. Ключът отваря вратата към небесното светилище, Давидовия дом. Алфата на 22 октомври 1844 г. се повтаря в омегата на неделния закон.

Давид, синът на Йесей, записва една загадка, която отбеляза края на всякакво по-нататъшно разискване с заяждащите се юдеи в дните на Христос, като по този начин отбеляза края на Неговото свидетелство към юдеите.

Псалом Давидов. Господ рече на моя Господ: Седи отдясно Ми, докле положи враговете Ти за Твое подножие. Господ ще простре от Сион жезъла на Твоята сила: владей сред враговете Си. Твоят народ ще бъде доброволен в деня на Твоята мощ, в красотата на светостта от утробата на зората: Ти имаш росата на Своята младост. Господ се закле и няма да се разкае: Ти си свещеник до века според чина Мелхиседеков. Псалми 110:1–4.

Палмони е определил този откъс да бъде поставен в Псалом 110, което, разбира се, е друго число в света на математиката, признато като особено число. Половината от „220“ и десет пъти „11“ биха накарали една душа да очаква, че числото „110“ съдържа някакво значение,

и то действително го съдържа — както и самият откъс. Това е песен на Давид, а Давид е символ на сто четиридесет и четирите хиляди, така че това е стих от песента на лозето, която е песента на Моисей и на Агнето. Той посочва кога предишните земеделци на лозето са отминати и лозето е дадено на сто четиридесет и четирите хиляди. Когато това стане, това е „денят на Твоята сила“, съответстващ на силата на Петдесетница при върховния завършек на петдесетничния сезон.

Божият народ ще бъде „готов“ в деня, когато излезе „от утробата на зората“, с „росата на младостта ти“. Новораждането е илюстрация на обръщането и живота. Сто четиридесет и четирите хиляди бяха взети от утробата през юли 2023 г. и се родиха с росата на своята младост, защото бяха родени в посланието на Среднощния вик, което се случи и с милеритите в началото, или в тяхната „младост“. Това е същата роса, защото е повторение на алфа историята в рамките на омега историята. В „деня на тяхното“ „упълномощаване“, когато Шевна е изтласкан „от“ своя „пост, и от“ своето „състояние“ и е съборен „долу“, Елиаким, сто четиридесет и четирите хиляди са направени омега свещеници, защото са направени по чина на Мелхиседек, понеже сто четиридесет и четирите хиляди няма да вкусат смърт, или, както при Мелхиседек, са свещеници завинаги.

В „деня на Неговата сила“ Господ ще изпрати „жезъла на Своята мощ от Сион“. Властта на Неговите царства — и благодатта (оправданието), и славата (освещението) — е положена върху онези, които носят Неговия венец на слава, защото те представляват Неговото царство. Те са изпратени от Сион, защото значението на Сион представлява знамето на сто четиридесет и четирите хиляди.

А когато фарисеите бяха събрани заедно, Иисус ги попита, казвайки: Какво мислите за Христос? Чий Син е Той? Казват Му: Давидовият Син.

Казва им: Как тогава Давид чрез Духа Го нарича Господ, като казва: „Рече Господ на моя Господ: Седи отдясно Ми, докле положи враговете Ти за Твое подножие“? И тъй, ако Давид Го нарича Господ, как Той е негов Син?

И никой не можа да Му отговори ни дума; нито някой се осмели от онзи ден нататък да Му зададе вече какъвто и да било въпрос. Матей 24:41–46.

Пророческата връзка на Давид с Христос по отношение на алфа и омега — началото и краят — е основното правило на методологията „ред по ред“; и това правило не можеше да бъде проумяно от придиричливите юдеи, също както един лаодикийски адвентист от седмия ден не може да разбере, че историята на милеритите по време на вестта за Среднощния вик е мястото, където росата на небето бе изляна през младостта на адвентизма. „Росата“ на твоята младост е върху сто четиридесет и четирите хиляди и тя започна да ръси на 11 септември, а неделният закон е „денят на силата“, когато остатъкът е помазан за свещеници по чина на Мелхиседек.

От пъна на лаодикийския адвентизъм от седмия ден (воюващата църква) излиза клонът (триумфиращата църква), а от корена на Есей сто четиридесет и четирите хиляди — са

клонът на славен плод, издигнат като възносива жертвена приносна в деня на Неговата сила.

Ще продължим тези размишления в следващата статия.

„Притчи, първа глава“

„1 април 1850 г. До „Малкото стадо“.“

„Скъпи братя.—На 26 януари Господ ми даде видение, което ще разкажа. Видях, че някои от Божия народ бяха притъпени и бездейни; бяха само наполовина будни и не съзнаваха времето, в което сега живеем; и че „човекът“ с „метлата“ беше влязъл, и че някои бяха в опасност да бъдат пометени. Умолявах Исус да ги спаси, да ги пощади още малко и да им позволи да видят ужасната си опасност, за да могат да се приготвят, преди да е станало завинаги твърде късно. Ангелът каза: „Погибелта идва като могъщ вихър.“ Умолявах ангела да се смили и да спаси онези, които обичаха този свят и бяха привързани към притежанията си, и не бяха готови да се откъснат от тях и да ги пожертват, за да ускорят вестителите по пътя им, та да хранят гладните овце, които загиваха поради недостиг на духовна храна.“

„Докато гледах как бедни души умираха поради липса на настоящата истина, а някои, които изповядваха, че вярват в истината, ги оставяха да умират, като задържаха необходимите средства за придвижването напред на Божието дело, тази гледка беше твърде мъчителна и аз помолих ангела да я отнеме от мен. Видях, че когато Божието дело изискваше част от имота им, подобно на младия човек, който дойде при Исус, [Матей 19:16–22.] те си отиваха натъжени; и че скоро преливащият бич щеше да премине и да отнесе всичките им притежания, и тогава щеше да бъде твърде късно да пожертват земните блага и да си съберат съкровище на небето.

„След това видях славния Изкупител, прекрасен и любезен, как Той напусна обителите на славата и дойде в този мрачен и самотен свят, за да даде скъпоценния Си живот и да умре — Праведният за несправедните. Той понесе жестокото поругание и бичуване, носеше изплетения трънен венец и в градината потта Му стана като едри капки кръв, докато бремето на греховете на целия свят беше върху Него. Ангелът попита: „Защо?“ О, видях и узнах, че беше заради нас; за нашите грехове Той изтърпя всичко това, за да може чрез скъпоценната Си кръв да ни изкупи за Бога.

„И отново ми бяха представени онези, които не бяха склонни да се разделят с благата на този свят, за да спасят загиващи души, като им изпратят истината, докато Исус стои пред Отца, умолявайки чрез Своята кръв, Своите страдания и Своята смърт за тях; и докато Божиите вестители чакаха, готови да им занесат спасителната истина, за да бъдат запечатани с печата на живия Бог. За някои, които изповядваха, че вярват в настоящата истина, беше трудно дори да сторят толкова малко, колкото да предадат на вестителите Божиите собствени пари, които Той им беше поверил назаем, за да бъдат настойници над тях.“

„Тогава страдащият Исус, Неговата жертва и любовта Му тъй дълбока, че отдаде живота Си за тях, отново бяха представени пред мен; а след това — животът на онези, които изповядваха, че са Негови последователи, които имаха богатата на този свят и смятаха за толкова велико нещо да подпомогнат делото на спасението. Ангелът каза: „Могат ли такива да влязат в небето?“ Друг ангел отговори: „Не, никога, никога, никога. Онези, които не проявяват интерес към Божието дело на земята, никога не могат да пеят горе песента на изкупителната любов.““

„Видях, че бързото дело, което Бог вършеше на земята, скоро ще бъде съкратено в правда и че бързите вестители трябва да ускорят пътя си, за да издирят разпръснатото стадо. Един ангел каза: „Всички ли са вестители? Не, не, Божиите вестители имат вест.““

„Видях, че Божието дело е било възпрепятствано и опозорено от някои пътуващи, които нямаха вест от Бога. Такива ще трябва да дадат отчет пред Бога за всеки долар, който са употребили, пътувайки там, където не е бил техният дълг да отидат; защото тези средства биха могли да подпомогнат Божието дело, а поради недостига им души са гладували и са умирали от липса на духовна храна, която би могла да им бъде дадена от призованите и избрани от Бога вестители, ако те бяха имали средствата.“

„Започнало е великото пресяване и то ще продължи, и всички ще бъдат отсети, които не са готови да заемат твърда и непоколебима позиция за истината и да жертват за Бога и Неговото дело. Ангелът каза: „Мислите ли, че някой ще бъде принуден да жертва? Не, не. Това трябва да бъде доброволен принос. Ще е необходимо всичко, за да се купи нивата.“ — Аз извиках към Бога да пощади Своя народ, част от когото прималяваше и умираше.

„Видях, че онези, които имат сила да се трудят с ръцете си и да помагат за поддържането на делото, са също тъй отговорни за тази сила, както други са отговорни за своето имущество.“

„Тогава видях, че съдбите на Всемогъщия Бог бързо приближаваха. Помолих ангела да говори на народа на неговия език. Той каза: „Всичкият гръм и светкавици на Синайската планина не биха раздвижили онези, които не желаят да бъдат раздвижени от ясните истини на Божието слово; нито вест от ангел би ги събудила.““ Review and Herald, April 1, 1850.